

[Inger Stilling Pedersen]

Det hænder meget tit, når man går en tur i den by, man kommer fra, at folk standser én og siger: Hvor er det egentlig fornuftigt, det, der bliver sagt om dette med, at man f.eks. – som jeg har sagt fra denne talerstol – fyrer hjemmehjælpere og andre, der har en funktion ude i samfundet, hvorimod de højest lønnede ikke bliver fyret. Men jeg har fået en meget god forklaring på, hvorfor man ikke fyrer de offentligt ansatte i kommunerne, der er højt placeret. Det hænger sammen med, sagde et kommunalbestyrelsesmedlem til mig, at det er de mennesker, der finder ud af, hvordan vi får tilskudene hjem bl.a. fra amt og stat. Jamen så er der da noget galt, hvis hele administrationen skal gå ud på, hvordan vi udnytter hinanden, og ikke hvordan vi varetager borgernes interesser.

En anden ting, jeg også har påpeget mange gange, er ventelister, navnlig til hospitaler. Jamen det er jo en dårlig forretning både for amt, for stat, for kommune og for alle og for borgeren, at man ikke inden for en rimelig tid kan blive behandlet. Vi har nemlig en fejl i Folketinget, som er utrolig svær at rette – jeg har prøvet at sige det i alle de år, jeg har været her, men det er håbløst. Jamen når vi nu laver disse besparelser, så får vi andre større udgifter på andre områder. Dem kan man ikke få indregnet, for dem kan man ikke beregne, siger man, og det er sådan noget, der svæver. Jamen almindelige mennesker med almindelige regnekundskaber kan da finde ud af, at hvis man går med en dårlig ryg og skal være sygemeldt et halvt eller et helt år, så er det meget dyrt; hvis man har en sygdom, der kræver stort medicinforbrug, ekstra hjemmehjælp eller meget andet, så er det også dyrt. Dertil kommer så smerterne for den enkelte borger.

Det er derfor, vi prøver at sige: Er det ikke muligt at finde ud af at få det til at hænge sammen ved at være mere effektiv i behandlingssystemet? Det kan godt være, at det på nogle områder vil blive en lidt større udgift. Men jeg har det som andre ordførere her, og som mange folk, der ikke kan forstå, at der er én post, der gerne må stige, og det er understøttelserne. Det gør ikke noget, den ryger op, mens alt andet går ned. Og så er det jo da glædeligt, at man nu i Folketinget efterhånden finder ud af, at det er jo egentlig urimeligt, at man sparer så meget.

Men hvad er konsekvensen af besparelserne? Jeg talte forleden med en snes hjemme-

hjælpere, som var på kursus, og som fortalte, at de næsten alle sammen havde lange sygeperioder og mange store problemer, for nu skulle de lave meget mere, fordi kommunerne finder ud af nogle systemer – og det gælder også gode socialdemokratiske kommuner – hvor man siger: Hvordan udnytter vi bedst – ikke hvordan vi benytter, men hvordan udnytter vi bedst – vores personale? Det vil sige, at man går så langt nu, at man sætter kilometertællere på hjemmehjælpernes cykler. Dér synes jeg efterhånden, at man er gået ned i nogle meget små detaljer. Man finder ud af, at man skal sidde og planlægge meget mere i stedet for at være ude hos de mennesker, der har brug for det.

Derfor er det rigtigt, som det er sagt i dag: Det drejer sig måske ikke fortrinsvis om penge som sådan, men om administration, om planlægning, om, hvordan vi gør tingene. Og jeg forventer i hvert fald meget af det udvalg; vi kan måske dér prøve at se på, om det er muligt at forbedre borgernes rettigheder – sagsbehandling og også i forbindelse med ventetider.

Når det gælder børn, har vi jo forskellige opfattelser. Vi mener ikke, at der fortrinsvis skal stå en institutionsplads, men man skal have nogle forskellige muligheder for, hvordan man kan klare sig. Og så hører jeg i hvert fald personlig til dem, der mener, at man skal have mulighed for at blive noget længere hjemme, og det er der mange unge mødre der er enige med mig i – et år eller to, alt efter behov og ønsker – men således at man i den periode samtidig kan modtage en undervisning eller gå på kurser og holde uddannelsen ved lige, alt efter om man ønsker det; de, der ønsker at komme ud, skal selvfølgelig komme ud så hurtigt, de overhovedet kan.

Det er nogle af de ting, som jeg tror vi virkelig kan gavne samfundet med både på kortere og længere sigt. Men jeg kan også nævne kort, at vi ikke er indstillet på at få flere udvalg her, heller ikke når det gælder sådan en lille bagatel – det er en bagatel, mener jeg – som tv-licensen. Den mener vi absolut ikke skal over dér.

Men det er bagateller i forhold til finansministerens oplæg til de mange milliarder kroner – ja, det kan det jo komme til at koste. Jeg håber da, at meget af det kan laves, uden at det kommer til at koste så meget, altså inden for de bestående rammer, måske med nogle mindre